

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УСТАВНИ СУД
Број: Уж- 5284/2011
_____ 2013. године
Београд

Уставни суд, Велико веће, у саставу: председник Суда др Драгиша Б. Слијепчевић, председник Већа и судије Весна Илић Прелић, др Марија Драшкић, др Агнеш Картаг Одри, др Горан Илић, Сабахудин Тахировић, др Драган Стојановић и мр Милан Марковић, чланови Већа, у поступку по уставној жалби Удружења „Парада поноса Београд“ из Београда и С.Г.Ш, Д.К, Г.М, С.С, Ј.Т.С. и А.П, свих из Београда, на основу члана 167. став 4. у вези члана 170. Устава Републике Србије, на седници Већа одржаној 18. априла 2013. године, донео је

О Д Л У К У

1. Усваја се уставна жалба Удружења „Парада поноса Београд“ и утврђује да су подносиоцу уставне жалбе решењем Министарства унутрашњих послова - Дирекција полиције - Полицијска управа за град Београд - Полицијска станица Савски венац број 212-613/11 од 30. септембра 2011. године повређени право на судску заштиту из члана 22. став 1. Устава Републике Србије, право на правно средство из члана 36. став 2. Устава и слобода окупљања из члана 54. Устава, док се у преосталом делу уставна жалба одбија као неоснована.

2. Утврђује се право подносиоца уставне жалбе Удружење „Парада поноса Београд“ на накнаду нематеријалне штете у износу од 500 евра, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Накнада се исплаћује на терет буџетских средстава - раздео Министарства правде и државне управе.

3. Одбацује се захтев подносиоца уставне жалбе за накнаду материјалне штете.

4. Одбацује се уставна жалба С.Г.Ш, Д.К, Г.М, С.С, Ј.Т.С. и А.П.

Образложење

1. С.Г.Ш, Д.К, Г.М, С.С, Ј.Т.С. и А.П, сви из Београда, поднели су 31. октобра 2011. године, преко пуномоћника Београдског центра за људска права из Београда, Уставном суду уставну жалбу против решења Министарства унутрашњих послова - Дирекција полиције - Полицијска управа за град Београд - Полицијска станица Савски венац број 212-613/11 од 30. септембра 2011. године, радње државних органа извршене „нечињењем, односно пропуштањем државних органа, пре свега МУП, да учине све што је у њиховој моћи да спрече насиље над учесницима Поворке поноса од стране трећих лица, односно да спрече дискриминацију против њих“, као и због „пропуштања државних органа да им обезбеде судску заштиту и ефикасно правно средство против наведених кршења људских права“. Уставна жалба је поднета због

повреде слободе окупљања зајемчене чланом 54. Устава „а у вези са слободом изражавања заштићеном чланом 46. Устава“, повреде начела забране дискриминације из члана 21. Устава, као и повреде права на судску заштиту из члана 22. став 1. Устава и права на правно средство зајемченог одредбом члана 36. став 2. Устава. Подносиоци се истовремено позивају и на повреду одговарајућих одредаба Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода којима се гарантују наведена уставна права и начела. У захтевима о којима Уставни суд треба да одлучи тражено је, између осталог, да Суд утврди право подносилаца на накнаду материјалне штете „због свих трошкова које су поднели у организацији Поворке поноса“, као и да утврди право на накнаду нематеријалне штете.

2. Сагласно члану 170. Устава Републике Србије, уставна жалба се може изјавити против појединачних аката и радњи државних органа или организација којима су поверена јавна овлашћења, а којима се повређују или ускраћују људска или мањинска права и слободе зајемчене Уставом, ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства за њихову заштиту.

У току поступка пружања уставносудске заштите, поводом испитивања основаности уставне жалбе у границама истакнутог захтева, Уставни суд утврђује да ли је у поступку одлучивања о правима и обавезама подносиоца уставне жалбе повређено или ускраћено његово Уставом зајемчено право или слобода.

Из наведеног следи да су претпоставке за изјављивање уставне жалбе, између осталог, да је оспореним појединачним актом или радњом одлучивано о неком праву или обавези подносиоца уставне жалбе, јер су само такав акт или радња подобни да повреде неко од његових зајемчених права и слобода, као и да је подносилац, пре обраћања Уставном суду, покушао да своја права заштити у прописаном поступку пред надлежним органима.

Уставни суд је закључио да је у циљу одговора на питање испуњености претпоставки за поступање по поднетој уставној жалби потребно претходно утврдити чињенице и околности конкретног случаја.

3. Из садржине уставне жалбе произлази да се, како то истичу и сами подносиоци, наводи о повреди зајемчених права и слобода и Уставом утврђених начела заснивају на идентичним наводима и аргументацији који су изношени у уставној жалби поднетој против појединачног акта и радњи државних органа везаних за неодржавање јавног скупа – Параде поноса 2009. године, а поводом које је Уставни суд донео Одлуку Уж-1918/2009 од 22. децембра 2011. године.

Наведеном Одлуком Уставног суда је, у ставу првом изреке, усвојена уставна жалба више подносилаца – физичких лица, који су били сазивачи јавног скупа, и утврђено је да су решењем Дирекције полиције Министарства унутрашњих послова Републике Србије 03 број 8988/09-20 од 19. септембра 2009. године повређена права подносилаца уставне жалбе на слободу окупљања из члана 54. став 1. Устава Републике Србије и права на правно средство из члана 36. став 2. Устава, а у вези са чланом 22. став 1. Устава, док је у ставу другом изреке је одређено да ће се Одлука објавити у „Службеном гласнику Републике Србије“.

4. Уставни суд је, у спроведеном поступку, из документације приложене уз уставну жалбу и из одговора и документације приложене уз одговор Министарства унутрашњих послова - Дирекција полиције - Полицијска управа за град Београд 03 број 212-335/12 од 9. марта 2012. године и број 212-335/12-1 од 19. марта 2012. године,

утврдио следеће чињенице и околности од значаја за поступање по поднетој уставној жалби:

Решењем регистратора који при Агенцији за привредне регистре води Регистар удружења, број БУ 12026/2010 од 31. децембра 2010. године, уписано је у Регистар удружења удружење грађана под називом Удружење „Парада поноса Београд“, са седиштем у Београду и податком, између осталог, да је заступник Удружења С.С. из Београда.

Удружење „Парада поноса Београд“ је, преко лица овлашћеног за зступање, 26. августа 2011. године, Министарству унутрашњих послова „Одељењу унутрашњих послова Београд-Савски венац“ поднело пријаву „јавне манифестације „Парада поноса Београд 2011“, која ће се састојати из јавног скупа и јавног скупа у покрету“. Јавни скуп и јавни скуп у покрету пријављени су за 2. октобар 2011. године.

Оспореним решењем Министарства унутрашњих послова - Дирекција полиције - Полицијска управа за град Београд - Полицијска станица Савски венац број 212-613/11 од 30. септембра 2011. године забрањено је одржавање јавног скупа и јавног скупа у покрету сазивача Удружење „Парада поноса Београд“, пријављеног за 2. октобар 2011. године са почетком у 11,00 часова, у парку „Мањез“. У ставу 2. изреке оспореног решења наведено је да жалба на забрану из става 1. овог решења не одлаже извршење. Решење је донето с позивом на одредбу члана 11. став 1. Закона о окупљању грађана, а у образложењу је наведено да је у поступку спроведеном по поднетој пријави утврђено да су се стекли разлози из члана 11. став 1. Закона, односно да на скупу може доћи до ометања јавног саобраћаја, угрожавања здравља, јавног морала или безбедности људи и имовине. Оспорени акт садржи поуку о правном леку у којој је наведено да је против овог решења могуће поднети жалбу у року од 15 дана Министарству унутрашњих послова.

Поред оспореног решења, надлежне организационе јединице Министарства унутрашњих послова - Дирекција полиције - Полицијска управа за град Београд су истог дана, 30. септембра 2011. године, донеле решења о забрани одржавања свих јавних скупова и јавних скупова у покрету пријављених за 1. или 2. октобар 2011. године. Тако су решењима надлежних полицијских станица на подручју Полицијске управе за град Београд забрањени јавни скупови, односно јавни скупови у покрету: сазивача удружења „Истинољубље“ (решење Полицијске станице Стари град број 212-963/11); сазивача удружења „Српски сабор Двери“ (решење Полицијске станице Стари град број 212-1059/11); сазивача удружења „Отачаствени покрет Образ“ (решење Полицијске станице Врачар број 01/2. 212-216); сазивача „Еколошки покрет Новог Сада“ (решење Полицијске станице Стари град број 212-1062/11). Полицијској станици Савски венац је 21. септембра 2011. године била поднета и пријава јавног скупа за 1. октобар 2011. године, са почетком у 20.30 часова, сазивача „Делије Север“, али је сазивач пре доношења решења о забрани скупа обавестио надлежни орган да отказује пријављени скуп. Садржина решења о забрани свих наведених јавних скупова и разлози на којима се та забрана заснива идентични су садржини и разлозима оспореног решења. Доношењу свих решења о забрани јавних скупова и јавних скупова у покрету пријављених за 1. или 2. октобар 2011. године претходила је Безбедносна процена Министарства унутрашњих послова - Дирекција полиције - Полицијска управа за град Београд стр. пов. број 216-125/11 од 28. септембра 2011. године у којој су детаљно наведена сва сазнања до којих је надлежни орган дошао оперативним путем, а која су од значаја за безбедност како учесника пријављених скупова, тако и грађана који би се затекли на местима предвиђеним за одржавање тих скупова. Наведена безбедносна процена која је упућивала и на то да ће 2. октобра 2011. године такође доћи до нарушавања јавног реда и мира у већем обиму, до оштећења како приватне, тако и јавне

имовине и до оштећења дипломатско-конзуларних представништава других држава у Београду, сачињена је на основу претходно прикупљених конкретних, таксативно изложених чињеница и података.

5. Како је у образложењу уставне жалбе наведено да се међу подносиоцима уставне жалбе налази и удружење грађана „Парада поноса Београд“, правно лице основано управо ради организације ове манифестације, а уз уставну је било приложено и решење Агенције за привредне регистре о упису Удружења „Парада поноса Београд“ у Регистар удружења, у коме је као заступник овог удружења наведен С.С. из Београда, један од подносилаца уставне жалбе, Уставни суд је, дописом од 29. фебруара 2012. године, тражио од пуномоћника да се изјасни о томе да ли је ово лице уставну жалбу поднело само у своје име или и као заступник Удружења. Пуномоћник је обавестио Суд да С.С. из Београда уставну жалбу подноси као заступник регистрованог удружења грађана „Парада поноса Београд“ и у своје лично име.

Сагласно претходно изложеном, Уставни суд је утврдио да, за разлику од чињеничног стања везаног за уставну жалбу о којој је Суд одлучивао у предмету Уж-1918/2009, сазивач јавног скупа и јавног скупа у покрету „Парада поноса 2011“ нису била физичка лица, већ правно лице – регистровано удружење грађана Удружење „Парада поноса Београд“ из Београда. Како се оспореним појединачним актом (и са њим повезаним радњама пропуштања надлежних органа) одлучивало о правима сазивача јавног скупа, јер се одржавање пријављеног скупа забрањује управо сазивачу, то је Уставни суд оценио да активну легитимацију за подношење уставне жалбе у конкретном случају има само Удружење „Парада поноса Београд“, а не и физичка лица која су означена као подносиоци уставне жалбе, а која су, како се утврђује из достављене и прикупљене документације, имала више или мање одређене улоге и задатке у самој организацији овог јавног скупа. Стога је Уставни суд, сагласно одредби члана 36. став 1. тачка 7) Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“, бр. 109/07, 99/11 и 18/13 - Одлука УС), одбацио уставну жалбу подносилаца С.Г.Ш, Д.К, Г.М, С.С, Ј.Т.С. и А.П, јер нису испуњене Уставом утврђене претпоставке за вођење поступка.

6. Следеће процесно питање на које је Уставни суд дужан да одговори, а везано за уставну жалбу подносиоца Удружења „Парада поноса Београд“, тиче се испуњености Уставом утврђеног услова за подношење уставне жалбе, а то је претходна исцрпљеност правних средстава за заштиту права подносиоца уставне жалбе. Наиме, опет за разлику од оспореног акта који је био предмет испитивања Уставног суда у предмету Уж-1918/2009, решење које се оспорава овом уставном жалбом садржи поуку о праву на жалбу. Подносилац не спори да није користио прописано правно средство на чије подношење је био упућен и наводи разлоге због којих то није учинио, сматрајући предвиђено правно средство неделотворним.

Суд налази да је за одговор на претходно питање од значаја Уставом утврђена садржина права и слобода на чију повреду се позвао подносилац уставне жалбе, као и садржина одговарајућих одредаба Закона о окупљању грађана који је био основ доношења оспореног акта.

Одредбом члана 22. став 1. Устава, као једно од начела у складу са којим се остварују сва зајемчена права и слободе, утврђено је, поред осталог, право свакога на судску заштиту ако му је повређено или ускраћено неко људско или мањинско право зајемчено Уставом.

Чланом 36. став 2. Устава свакоме се јемчи право на жалбу или друго правно средство против одлуке којом се одлучује о његовом праву, обавези или на закону заснованом интересу.

Одредбама члана 54. Устава јемчи се слобода окупљања, тако што се утврђује: да је мирно окупљање грађана слободно (став 1.), да окупљање у затвореном простору не подлеже одобрењу, ни пријављивању (став 2.), да се зборови, демонстрације и друга окупљања грађана на отвореном простору пријављују државном органу, у складу са законом (став 3.) и да се слобода окупљања може законом ограничити само ако је то неопходно ради заштите јавног здравља, морала, права других или безбедности Републике Србије (став 4.).

Одредбама члана 11. Закона о окупљању грађана („Службени гласник РС“, бр. 51/92, 53/93, 67/93, 11/99, 33/99 и 48/94, „Службени лист СРЈ“, број 21/01 - Одлука УС СРЈ и „Службени гласник РС“, бр. 29/01 и 101/05), а који је био основ за доношење оспореног, као и свих осталих решења о забрани јавних скупова и јавних скупова у покрету пријављених за 1. и 2. октобар 2011. године, прописано је: да надлежни орган (Министарство унутрашњих послова – организациона јединица на подручју одржавања јавног скупа) може забранити одржавање јавног скупа ради спречавања ометања јавног саобраћаја, угрожавања здравља, јавног морала или безбедности људи и имовине (став 1.), да је о забрани одржавања јавног скупа надлежни орган дужан да обавести сазивача најкасније 12 сати пре времена за које је скуп заказан (став 2.) и да жалба на забрану из става 1. овог члана не одлаже извршење решења (став 1.). Овим, нити другим одредбама Закона није прописан рок за подношење жалбе на првостепено решење о забрани јавног скупа, нити је уређен поступак по жалби, из чега следи да се примењују одредбе Закона о општем управном поступку како у погледу рока за подношење жалбе против решења (15 дана од дана достављања првостепеног акта органа управе), тако и рокови у погледу одлучивања другостепеног органа о изјављеној жалби (30, односно 60 дана).

Полазећи од наведених законских одредаба, а имајући у виду суштину Уставом зајемченог права на правно средство и зајемчене слободе окупљања, Уставни суд је оценио да Закон у случају забране јавног скупа по основу члана 11. тог закона формално предвиђа жалбу као правно средство за заштиту слободе окупљања сазивача јавног скупа, али прописујући рок у коме је надлежни орган дужан да о забрани обавести сазивача, затим прописујући да жалба не одлаже забрану и коначно препуштајући да се жалба изјави и да се о њој одлучи у складу са правилима општег управног поступка, што суштински не обезбеђује делотворну заштиту ове слободе. С обзиром на то да је неспорно да би у конкретном случају одлука о жалби изјављеној против решења донетог у петак, 30. септембра 2011. године, а везано за забрану јавног скупа пријављеног за недељу, 2. октобра 2011. године у 11,00 часова, имала *post-hoc* заштиту, Уставни суд је стао на становиште да таква заштита објективно не би могла да буде благовремена, па тиме ни делотворна, те је стога нашао да је, у конкретном случају, уставна жалба подносиоца Удружења „Парада поноса Београд“ допуштена, иако подносилац пре обраћања Уставном суду није искористио Законом прописано правно средство за заштиту својих права. Овакав став Уставни суд је већ изразио и у наведеној Одлуци Уж-1918/2009 од 22. децембра 2011. године. На основаност овакве оцене Уставног суда упућује и став Европског суда за људска права изражен у пресуди *Waczkowski и др. против Пољске* према коме у случајевима који се тичу слободе окупљања, да би се неки правни лек сматрао ефикасним, он мора обавезивати надлежни орган да донесе одлуку тако да коначна одлука уследи пре датума за који је било предвиђено одређено окупљање (пресуда од 3. маја 2007. године, параграф 83.), а на коју се у уставној жалби позвао и подносилац.

7. Приликом оцене основаности уставне жалбе у односу на истакнуте повреде Уставом зајемчених права и слобода, а полазећи од претходно утврђених чињеница и околности конкретног случаја, Уставни суд је имао у виду следеће:

Прво, да слобода окупљања из члана 54. Устава није апсолутна, већ њено остваривање подлеже Уставом утврђеним ограничењима. Са једне стране, грађанима се јемчи само слобода мирног окупљања, што значи да уставним гаранцијама ове слободе не подлеже окупљање грађана које није мирно. Са друге стране, уставотворац је допустио могућност да се зајемчена слобода окупљања законом ограничи из такстативно Уставом утврђених разлога, а то су: 1) заштита јавног здравља, 2) заштита морала, 3) заштита права других или 4) заштита безбедности Републике Србије. Такође, постоји Уставом утврђена обавеза да се окупљање грађана на отвореном простору пријави државном органу и то у складу са законом.

Друго, из одредаба члана 54. Устава произлази да слобода окупљања представља једну од Уставом зајемчених слобода за коју се, сагласно члану 18. став 2. Устава, начин њеног остваривања прописује законом.

Треће, да је у правном поретку Републике Србије начин остваривања слободе окупљања, зајемчене Уставом од 2006. године, уређен (прописан) Законом о окупљању грађана који је донет 1992. године и који је током важења више пута мењан и допуњаван, последњи пут 2005. године. Анализом одредаба наведеног закона утврђује се да он заправо садржи два режима ограничења слободе окупљања. Одредбама чл. 9. и 10. Закона уређена је ситуација у којој надлежни орган, а то је Министарство унутрашњих послова, само привремено забрањује одржавање јавног скупа (окупљање грађана на отвореном простору), о томе у року од 12 сати обавештава сазивача скупа и у истом року надлежном суду упућује образложени захтев за одлучивање о забрани (коначној) тог скупа. У овом случају, законодавац је у потпуности уредио поступак одлучивања суда о забрани одржавања јавног скупа, и то поступак који прописивањем рокова за предузимање појединих радњи обезбеђује хитност у одлучивању, поштовање начела расправности, тако што се одржава претрес на који се позивају подносилац захтева за забрану и сазивач скупа, као и двостепеност у одлучивању, при чему о жалби на решење одлучује највиши суд у Републици. Међутим, овако уређени поступак ограничења слободе окупљања односи се на забрану јавног скупа „који је усмерен на насилно мењање Уставом утврђеног поретка, нарушавање територијалне целовитости и независности Републике Србије, кршење Уставом зајемчених слобода и права човека и грађанина, изазивање и подстицање националне, расне и верске нетрпељивости и мржње“ (члан 9. став 1. Закона). Насупрот претходном, исти закон, у одредбама члана 11, предвиђа забрану одржавања јавног скупа ради „спречавања ометања јавног саобраћаја, угрожавања здравља, јавног морала или безбедности људи и имовине“ (члан 11. став 1. Закона), у ком случају не постоји привремена забрана, нити је прописана надлежност суда да одлучује о забрани, већ одржавање јавног скупа забрањује надлежни орган (Министарство) и о забрани обавештава сазивача скупа (најкасније 12 сати пре времена за које је скуп заказан). У овом случају Закон садржи само одредбу (став 3. члана 11.) да жалба на забрану из става 1. овог члана не одлаже извршење решења.

Четврто, да је у конкретном случају оспорено решење о забрани пријављеног јавног скупа и јавног скупа у покрету донето на основу члана 11. Закона о окупљању грађана.

Пето, да је јавни скуп био пријављен за недељу, 2. октобар 2011. године у 11,00 часова, а да је оспорено решење подносиоцу уставне жалбе, као сазивачу уручено у петак, 30. септембра 2011. године, у поподневним часовима.

Шесто, да је доношењу оспореног акта претходила опсежна и детаљна безбедносна процена надлежног Министарства унутрашњих послова.

Седмо, да је на основу такве безбедносне процене Министарство истог дана, 30. септембра 2011. године, донело решења о забрани свих јавних скупова и јавних скупова у покрету пријављених у Београду за 1. и 2. октобар 2011. године.

Имајући у виду претходно изложено, Уставни суд је оценио да, без обзира на то што у конкретном случају прикупљени подаци не пружају поуздан основ за закључак да је надлежни орган управе оспорени појединачни акт донео арбитрерном и произвољном оценом релевантних околности које су од значаја како за заштиту зајемчених права на физички интегритет, слободу кретања и имовину грађана који би се у време одржавања нашли на месту на коме је било предвиђено одржавање јавног скупа и јавног скупа у покрету који је пријавио подносилац уставне жалбе, тако и за заштиту права на психички и физички интегритет самих учесника пријављеног скупа, и без обзира на то што је надлежни орган везан одредбама важећег закона, те је у складу са њима и поступао приликом доношења и уручења оспореног решења подносиоцу уставне жалбе, сама немогућност подносиоца да делотворним правним средством, у поступку у коме ће му бити пружена судска заштита, тражи преиспитивање одлуке којом се ограничава једна од Уставом зајемчених слобода, представља повреду права на судску заштиту из члана 22. став 1. Устава и права на правно средство из члана 36. став 2. Устава, а последично и повреду слободе окупљања из члана 54. Устава. Стога је Уставни суд, сагласно одредби члана 89. став 1. Закона о Уставном суду, у овом делу усвојио уставну жалбу.

Уставни суд констатује да је оспорена радња „пропуштања државних органа да им обезбеде судску заштиту и ефикасно правно средство против наведених кршења људских права“ консумирана утврђењем повреда у односу на оспорено решење Министарства унутрашњих послова - Дирекција полиције - Полицијска управа за град Београд - Полицијска станица Савски венац број 212-613/11 од 30. септембра 2011. године.

8. На основу одредбе члана 89. став 2. Закона о Уставном суду, Уставни суд је одлучио да се правично задовољење подносиоца уставне жалбе Удружења „Парада поноса Београд“ због констатованих повреда права оствари утврђењем права на накнаду нематеријалне штете у износу од 500 евра, у динарској противвредности. Према оцени Уставног суда, учињене повреде права су последица начина на који је остваривање слободе окупљања уређено важећим законом, а на шта је Уставни суд већ указивао законодавцу, истичући потребу усклађивања Закона о окупљању грађана са Уставом Републике Србије од 2006. године, како би се отклонили проблеми у остваривању уставности у овој области. Имајући у виду наведено, као и то да је Уставни суд на седници одржаној 22. децембра 2011. године донео Одлуку Уж-1918/2009, којом је утврдио повреду слободе окупљања из члана 54. став 1. Устава и права на правно средство из члана 36. став 2. Устава, а у вези са чланом 22. став 1. Устава, подносилаца уставне жалбе – физичких лица, која су били неки од сазивача јавног скупа „Поворка поноса“ 2009. године, одређујући тада као вид правичног задовољења подносилаца објављивање Одлуке у „Службеном гласнику Републике Србије“, те да је сада сазивач забрањеног јавног скупа јасно одређено правно лице, Уставни суд налази да има основа да се подносиоцу уставне жалбе утврди право на накнаду нематеријалне штете, а у износу који је примерен сврси ове накнаде као, у овом случају, специфичног вида упозорења на поновљену повреду права.

Уставни суд је одбацио захтев овог подносиоца уставне жалбе за накнаду материјалне штете, јер не постоје чланом 85. ст. 1. и 2. Закона о Уставном суду утврђене претпоставке да о њему одлучује.

9. У односу на оспорене радње државних органа извршене „нечињењем, односно пропуштањем државних органа, пре свега МУП, да учине све што је у њиховој моћи да спрече насиље над учесницима Поворке поноса од стране трећих лица, односно да спрече дискриминацију против њих“, Уставни суд и овом приликом понавља да у случају када јавни скуп није одржан и када је забрањено одржавање и свих других јавних скупова пријављених за исто или приближно исто време када и јавни скуп подносиоца уставне жалбе, нема довољно основа за изнете тврдње о повреди права.

У односу на истакнуту повреду начела забране дискриминације из члана 21. Устава, Уставни суд је оценио да чињеница да је надлежни орган забранио све јавне скупове и јавне скупове у покрету пријављене за исти или претходни дан када и јавни скуп подносиоца уставне жалбе, а чији сазивачи су били управо лица и организације који заступају супротне ставове и идеје, чини уставноправно неутемељеном тврдњу подносиоца уставне жалбе да је забрана јавног скупа који је он пријавио последица дискриминације по основу сексуалне оријентације. Стога је Уставни суд у овом делу одбио уставну жалбу као неосновану, сагласно одредби члана 89. став 1. Закона о Уставном суду.

10. Полазећи од свега претходно изнетог, Уставни суд је, на основу одредаба члана 42б став 1. тачка 2), члана 45. тачка 9), члана 46. тачка 9) и члана 47. став 2. Закона о Уставном суду и члана 84. Пословника о раду Уставног суда („Службени гласник РС“, бр. 24/08, 27/08 и 76/11), донео Одлуку као у изреци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА

др Драгиша Б. Слијепчевић